

wälja lõikide loomade werd maitsma ja lubas siis, kui nad jälle tuiwa maad saavad näha, seda looma, kellel kõige magusam veri on, maale toiduks. Kihulane lendas laewast wälja, et oma peremehe lastu täita. Pääsufene aitas juba, kelle veri kõige magusam on ja lendas nägemata laewast wälja kihulasele järgi. Kihulane tuli temale tee peal vastu ja pääsufene ütles: Mõh, kulla dets, kelle veri on siis nüüd kõige magusam? Kihulane kostis: eks inimese veri. Pääsufene ütles: Pistä oma keel wälja, sul on keele peal puruke. Niipea kui kihulane keele wälja ajas, krapsti! napsas pääsufene keele maha. Nüüd es saa kihulane enam lõnelda — enne weeputust rääkisinwad ta lõik elajad — ja lendas nõnda laewa, pääsufene laasas. Noa küsis kihulase läest: Kelle veri oli nüüd kõige magusam? Kihulane tegi: pinn, pinn! ta ei saanud rääkida, sest pääsufene oli ju keele ära hammustanud. Noa ütles imestatas: Mis see kihulane seal piniseb, sellest ei saa keegi aru. Pääsufene, kes seal ligidal oli, ütles: Mina mõistan, mis ta räägib. Noa pööras ennast pääsufese poole ja ütles: Pajata, mis kihulane räägib: Pääsufene kostis pinn, tinn pinn tähendab: konnade ja hiirte veri on kõige magusam. Nüüd ütles Noa maale: konnad ja hiired on sulle siis toiduks.

Sest ajast saadik sööb madu konne ja hiiri. Aga inimene tänab pääsufest, oma kallist heategijat sellega, et ta teda iga lewade suure rõõmuga vastu võtab, temale tänutunnistuseks oma majade juure pestamiseks aset annab ja teda hoiab kui oma silmatera. Sellest ep se: pääsufese suur usaldus ja julgus inimeste vastu tulebgi.

Waimulik muinasjutt.

Kui peawenem Abraham Peersebasse oma telgi oli üles lõõnud, ehitas ta ka altari ja tahtis Issanda nimest jutlust ütelda. Sest waim tema sees oli elawaks laenuks, mis sügawusse ei wõinud jääda, waid wälja teema ja jootma pidi seda, kellel jänu on. Aga ütsigi ei tahtnud altari ümber koguda. Karjased nägawad püha kohta, aga nad ei peatanud oma karjadega, waid läksiwad mööda; nõndasama ka kaupmehed, kes oma kaamelitega ei seistanud, waid wälmata oma teed edasi tõttasiwad. Siis ütles Abraham: „Ma tean, mis ma tahan teha, et nad siin lauem wiibiwad“, — ja ta istutas palju tallid puid

altari ümber, wiigi- ja tatlipuid, mandli- ja wiinapuid, mis oma oisadega endid altari kohal ühendasiwad ja alla rippusiwad. Sõsel tuliwad Jumala inglid ja wala siwad eluwee laewust istutatud puude peale wet. Ja enne weel kui aasta otsa jõudis, rippusiwad lõikfugu wiljad altari kohal oksade küljes. Sest ajast saadik ei läinud enam ei karjased, kaupmehed ega lütid altarist ilma seisatamata mööda. Abraham palus neid oma puude wiluse ja sõotis neid oma aia wiljadega ja rääkis seal juures alnsast tõsist Jumalast, kõige asjade Loojast ja Ülespidajast, kes inimestele nii palju häid ja kallid wiljasid on lastnud kaswada.